

Ivica Vanja Rorić

DJEČAK GR LI SVIJET

(Izbor iz poezije)

Roditeljima Anti i Ivi

PROLJETNA ČUDESNA

CVJETNI KALENDAR

Januar

Vazdan na vrbe, hrastove, jele...
padaju s neba peruške bijele.
Ko li to, mama, gore s nebesa
toliko perje na zemlju stresa?

Februar

Gle! procvjetala prozorska stakla:
zima ih čarobnim štapićem takla.
Pridi, zažmuri, oslušni malo...
K'o da je nešto zamirisalo?

Mart

Da li je san, da li je java:
eno jednog kaćuna plava!
Jedan jedini, krhki cvijet –
a koliko je ljepši svijet!

April

Stojim i slušam... a cvjetna zvonca
zvone bez kraja i bez konca...
Osjećam, slušajuć' pčelinji let,
k'o da sam i sâm pomalo cvijet...

Maj

Od početka do kraja svijeta:
sve cvijet do cvijeta, cvijet do cvijeta!
Ko da se tuži, ko da se vjeka:
život je, najzad, postao bajka!

Jun

Plavo, bijelo, žuto,
poljem razasuto.
Ivančice nose
minduše od rose!

Jul

Lete cvjetne čeze, u
njima princeze:
svakom koga sretnu,
cvijet u kosu metnu!

Avgust

Stala pčela, pa gleda:
puni cvjetovi meda!
Kako god izračuna –

biće košnica puna!

Septembar

Sunce se hladi, hladi.
I šta da cvijeće radi?
Još je nalik na dîgu,
al' miriše na tugu.

Oktobar

...I nema cvijeća – al' mirišu
i tihano se njišu
dunje ranke, dunje ranke
kruške karamanke.

Novembar

Tek jedan cvijetak samo
ostade... al' u vazi.
Da ne bi bio tužan,
neki put ga pomazi.

Decembar

Zima – k'o zima: kad bura grune,
s neba se bijele latice krune:
trese ih vjetar bijesno, sve bješnje,
sa neke divne nebeske trešnje...

JEDAN CVIJET, DVA CVIJETA

Jutros je u pet
došao na svijet
jedan mali cvijet
sa latica pet.

Rodio se cvijet –

sad je ljepši svijet!

Odmah drugog dana
došlo ih je pet,
a već trećeg dana
pedeset i pet!

Za pedeset pet
sad je ljepši svijet!

Niče cvijet po cvijet –
preplaviće svijet!

HAJDE DA TRAZIMO PROLJEĆE

Je li proljeće
zeleni vitez
što se iz bajke
vraća u javu –
ili je to
topli dah neba
i pramen vjetra
u rukavu?

Čuj kako pljušti
vodopad sunca
u dnu šumarka
u tajni vir
i kako zvone
visibabe
i mrav bubnja
u prazan žir!

Daj ruku, pa da
kao dva cvrčka
odlutamo
negdje bez veze –
da tražimo

proljeće što se
ljulja k'o zvono
na vrhu breze!

ČAROLIJA

Iza leđa
jednog druma
izviruje
jedna šuma.

Iz te šume
viri žbun,
a iz žbuna
ševin kljun.

A iz kljuna,
k'o iz česme
i dan i noć
teku pjesme!

JA SAM SVITAC, SVITAC, SVITAC

Ja sam svitac,
svitac,
svitac,
zvjezdica sam bio ja,
u mom srcu, u mom
srcu svjetiljčica
tajna sja.

Ja sam svitac,
svitac,
svitac,
srce mi je – žuti cvijet,
ja po svu noć gorim,

gorim,
gorim,
zapaliću cijeli svijet!

Ja sam svitac,
svitac,
svitac
ali tajnu neću kriti:
ja sam svitac,
svitac,
svitac,
al' ću opet zvijezda biti!

MJESEČEVA MAJKA

Od srijede do petka,
od petka do srijede –
mjesečeva majka
zlatnu pređu prede.

Obnoć zlatnom žicom
košuljice veze
za dobre patuljke
i šumske princeze.

Čarape im šara
da ne idu bosu,
da joj ne nazebu
uveče po rosi.

Prede, veze, šara,
šara, veze, prede –
od srijede do petka,
od petka do srijede.

(Pitate – gdje živi
mjesečeva majka?
U zemlji dalekoj

što se zove Bajka).

PLAVI CRTAČ

Donio april nove tempere
pa svima šara nove džempere.

On još od jutros u srcu vrta
– stari znanac ptica i mravi! –
poprskan suncem sanja i crta
čudesne šare svuda po travi!

Crtaču plavi, dobar dan:
je li moj džemper našaran?

SUNCE MIJESI PITU

Sunce sije zlaćanim sitom
zvjezdano brašno nad zrelim žitom.

Sunce gleda mrave što žure
s cvjetnim čaškama na vreoce
i, zaneseni, radosno zure
u dan što sja nad seocem...

Jedan zec gricka zelenu vlat,
srce mu kucka k'o zlatan sat:
– Ček, ček... da zirnem malo bolje –
šta ono mrda kroz žitno polje?

Zirnu, i vidje: sunce u žitu
mijesi prvu, mirisnu pitu!

NEKA NEMOGUĆA KIŠA

Jednom su baš sve kapi
nekakve kiše duge
padale – ali kako? –
sve jedna iza druge!

Ovako:

jedna,
pa druga,
pa treća,
pa onda četvrta.
Zatim peta,
pa šesta,
pa sedma,
pa onda osma.

Itd.

Umjesto tri planine,
umjesto tri doline,
ta čudna kiša glupa
tek jednu travku kupa!
Otkako je tako pala,
ta ni dosad nije stala.

Pitaš gdje je sad ta kiša?
Ako ne znaš – pitaj miša!

PADA, PADA KIŠICA

Pada, pada kišica,
plače stara mišica:
– Nastavi li padati,
djeca će mi stradati!

Jao, što se smračilo,
što se naoblačilo –

cijelog dana kišice,
skvasice mi mišice!

Ko zna kuda skitaju,
a mene ne pitaju –
sad će vazdan kisnuti,
od straha ću svisnuti!

Nadoći će potočić,
poplaviti otočić,
nadoći će rječica,
stradaće mi dječica...

Munja nebo podera,
vjetar oblak otjera,
stade plaha kišica,
nasmija se mišica:

– Poslije ću se ljutiti –
valja kolač mutiti;
drugi put ih lemati –
a sad pitu spremati!

HODA MACA PO KLAVIRU

Hoda maca po klaviru,
svira nježno uvertiru
u C-molu i D-duru,
da uspava miša Đuru.

– Hajde, Đuro, da se spava,
sad je za to zgoda prava,
ogrni se snom do peta,
ne da tebe tvoja teta.

Spavaj, Đuro, blago meni,
pa će teta da te ženi.

Ne da teta svoga miša,
svoga šiša-namigiša.

Dok izbroja samo pet –
Đurin bješe čitav svijet...

Maca skoči sa klavira –
svršena je uvertira...
Sad će lijepo, u H-duru,
da pojede jadnog Đuru.

Ali hoćeš! Đuro đipi,
usput macin ručak zdipi,
pa u prvu rupu trk,
još mu viri samo brk.

POŠLA STAZA

Pošla staza u šumarak,
al' iz grma zeko skoči –
ona hop! u prvi jarak,
i tu ti se dobro smoči.

Pošla staza pokraj bare,
al' iz bare kreknu žaba –
đipi staza kao jare
i sve opet bješe džaba.

Pošla staza i u polje,
al' u polju graknu čavka
klisnu staza brže-bolje,
sve drhteći kao travka.

Pošla staza preko brda,
al' i tu je jadi stisli –
navrh brda vrba mrda,
ko zna šta joj ona misli!

Pošla, najzad, mosta,
al' pošto se vode boji –
kako stade, tako osta,
eno i sad tamo stoji.

NEBESKA ŠKOLJKA

Nebo se talasa,
sve se zlatom ljeska.
Kuda žuriš, sunce,
školjkice nebeska?

Ne može te stići
ni oko ni soko.
Kako li se pope
toliko visoko?

Hodi, nek ti bude
gnijezdo moja ruka,
nek ti moja duša
bude tajna luka.

Volim te u bulki,
u pšeničnom klasu...
ali ponajviše
u ševinom glasu!

PROLJETNA ČUDESA

Proljetna se zbivaju čudesa:
glasom ševe pjevaju nebesa!

Pupoljcima košulje sve tješnje,
u svatove spremaju se trešnje.

Sjedi otac na klupi kraj puta,

al' zimskoga ne skida kaputa.

I majka se s njim na suncu grije,
al' joj nije toplo kao prije.

Dok nas mazi toplog vjetra svila –
ja osjećam da mi rastu krila...

JABLAN ČEKA KIŠU

Gle, mrk se oblak nad selom vije:
kiša će skoro, samo što nije.

Jablan se viti na vjetru prsi,
a sve ga hladni prolaze srsi,

pa mu tužna misao dođe:
šta ako oblak onako prođe?

A kad padoše kapljice prve,
on presta s vjetrom da se rve

i pruži nebu ručice lisne:
oh, al' će carski da se kisne!

Samo ti padaj, kišice sveta,
pa makar sutra bio smak svijeta!

Kiša ga tako divno golica,
pa sav treperi, napet k'o žica,

propinje se, povija, grči:
eno ga – sad će da potrči!

OBLAČNA PJESMA

Oblak se nad šumom neodlučno klati:
hm, da li da ide ili da se vrati?

Pošao bi rado – ali ne zna kuda.
Da se vrati... čemu, kad je isto svuda?

Najbolje će biti da malčice dremne.
(Na to su ti uvijek oblačine spremne!)

Al' eto ti sunca, beskućničke vatre,
zaleti se s neba... sad će da ga satre!

Pa i neki vjetar huknu s brda jače –
prepade se oblak i stade da plače!

Ali neka plače, to mi žao nije –
jer eno se žedna šuma naglas smije!

OLUJNA NOĆ

I to mi je neki vic:
svu noć s neba sijeva blic!

Pa još grmi: to kum Jure
preko neba gura bure.

Bježi, kume, ide kiš,
pokisnućeš kao miš!

PLAVI MRAV

U ovoj pjesmi, djeco,
stanuje jedan mrav.
Ni žut, ni crn, ni crven,
već – zamislite – plav!

Banuo nam je – nezvan,
k'o da je s neba pao.
Ko je? Odakle? Čiji?
To niko nije znao.

Kad dođe crnoj braći
pod iscvjetali trn,
oni ga otjeraše –
jer nije bio crn.

Kad žutoj braći stiže
(više tužan, neg' ljut) –
i tu ga otjeraše –
jer nije bio žut!

I tako – cijelog jutra.
I tako – cijelog dana.
Sva su mu vrata, sva srca
na svijetu zaključana.

Dugo je, dugo mislio
njišući se na cvijetu:
"Šta sad? Za mene, plavog,
nema mjesta na svijetu..."

I tad – naiđe pjesnik
(bio je suton ran)
i smisli ovu pjesmu,
da mu to bude stan!

BREZE IDU U SKITNJU

Pst, tišina, pada rosa plava,
pst, tišina, cvijeće bi da spava!

Iza brda mjesec kradom viri:
pst, tišina, spavaju leptiri!

Tiho, tiše. Osvrću se breze.
Krišom vade srebrne lepeze.
Svaka metne po zvijezdu u kosu,
pa se krenu nekuda kroz rosu!

Sve dok svitac ne zaspi na cvijetu,
one, bose, hodaju po svijetu.

Tek u zoru, polako, bez hitnje –
pst, breze se vraćaju iz skitnje!

DJEČAK GRLI SVIJET

ENO IDE BUBAMARA

Eno ide bubamara,
bubamara,
krila su joj puna šara,
puna šara.

Ej moliću,
ej moliću bubamaru
da mi dadne,
da mi dadne jednu šaru!

U srce ću da je metnem,
da je metnem,
blago onom koga sretnem,
koga sretnem:

Moja će mu,

moja će mu šara reći
koji put ga,
koji put ga vodi sreći!

Eno ide bubamara,
bubamara,
ona ima bezbroj šara,
lijepih šara.

Ej moliću,
ej moliću bubamaru –
nek svakome,
nek svakome dâ po šaru!

IGRA

ENCI MENCI
KA KAMENCI!
ENCI MENCI
POKRADENCI!

Meni dva
stakalca
i dva
ogledalca –
a ti sa dna
zdenca
uzmi tri
staklenca!

ENCI MENCI
KA KAMENCI!
ENCI MENCI
POKRADENCI!

Sad ću ja da uzmem
krunu od maslačka,
a ti sebi skini

dôgu sa oblačka.

ENCI MENCI
KA KAMENCI!
ENCI MENCI
POKRADENCI!

Sad ću ja da uzmem
kukicu od čička,
a tebi ću dati
krunu od različka.

ENCI MENCI
KA KAMENCI!
ENCI MENCI
POKRADENCI!

Čigra juri tigra –
svršena je igra!

PRIČICA O PTIČICI

Bila u knjizi
jedna sličica i
na sličici
jedna ptičica.

Pa dosadilo
i toj ptičici
da bude sama
na toj sličici.

Onda je dječak
uzeo kičicu
i nacrtao
još jednu ptičicu!

I sad u knjizi,

nasred sličice,
vazdan cvrkuću –
dvije ptičice!

DAJ, SUNCE, RUKU!

DAJ, SUNCE, RUKU!

Daj, sunce, ruku,
miluj me po kosi:
jutros ćemo bos
trčati po rosi!

DAJ, VJETRE, RUKU!

Daj, vjetra, ruku,
pođimo na rijeku:
pođimo na rijeku
da tražimo zeku!

KAD NAĐEMO ZEKU,
PREĆI ĆEMO RIJEKU,
KAD PREĐEMO RIJEKU
PUSTIĆEMO ZEKU!

ŠARENA PJESMA

Plavo jutro,
plavo veće,
plava rijeka
plavo teče,
sad je plav
čak i mrav,
sad je plava
čak i trava.

Plav je svaki
plavi cvijet,

plav je, plav je –
čitav svijet!

Žuto sunce,
žuta značka,
žuti kauč,
žuta mačka,
žuti zec
u žuto sito
sipi žuto
žuto žito.

Žut je svaki
žuti cvijet,
žut je, žut je –
čitav svijet!

Zelen šešir
u zrikavca,
zelen šešir
u skakavca,
zelen kaput
ima drijen,
zeleniji
zimzelen.

Cijeli svijet je
danas zelen –
samo jelen
nije zelen!

U jelena oči
plave kao zora,
u jelena srce
zeleno k'o gora,
njegovog se hoda
ni bube ne plaše,
njega žuto sunce
po proplanku jaše!

Od toga se gaj
obuk'o u sjaj:
tiho, tiho, tiše –
pjesme nema više..

NA VRTULJKU

Vrti se, vrti vrtuljak,
na vrtuljku pjeva patuljak:

Hej, nebo je
kao svila,
a sad i ja
imam krila,
pa sve kružim,
kružim, kružim,
s povjetarcem
ja se družim.

Hej, vjetar mi
mrsi bradu,
a ja moram
na paradu:
sutra mi se
ženi brat,
ja ću biti
stari svat.

Vrtimo se svi
u krug, nek je
svako svakom
drug, ne
budimo
zli ni škrti,
sve je lijepo
kad se vrti!

Vrtuljče, vrtuljče, igro beskrajna,

staneš li – nestaće čudesna tajna:
kad se vrti sve u krug,
tad je svako svakom drug.

PJESMA BEZ VEZE

Ova je pjesma sasvim bez veze.
A zbog koga? Zbog zeke!
(Taj zeko, znate, po cijele noći
luta obalom rijeke).

Zec kraj rijeke? Pa to je smiješno!
To je – pričam ti priču!
Otkad se rijeka i mjesečina
čak i zečeva tiču?

E, pa lijepo! Šta se tu može!
Mora da ga se tiču.
Jer taj je zeko – zaljubljen zeko,
a ne – pričam ti priču!

Zaljubljen zeko? A u koga?
U neku tamo... bez veze!
To nek ti kaže, to nek ti kaže...
onaj vjetar sa breze!

GDJE JE CENTAR SVIJETA

Da, na primjer, gledaš s Marsa,
iz nekakvog tajnog ugla,
vidio bi da je Zemlja –
k'o i svaka druga kugla.

Kad je tako – onda ovdje,
pokraj ovog malog cvijeta,
mora biti – šta mislite? –

pa naravno: centar svijeta!

Nizina je u nizini,
visina je u visini,
daljina je u daljini,
a cvijet lijepo – u sredini!

A i tamo, kraj stazice,
gdje se mrav kroz slamku šeta,
i tamo bi mog'o biti –
ko? – pa zna se: centar svijeta!

Nizina je u nizini,
visina je u visini,
daljina je u daljini,
a cvijet lijepo – u sredini!

Eto, tako. Prosto – divno!
Šta tu ima da nam smeta:
niko nije mačji kašalj,
već je svako – centar svijeta!

DJEČAK IDE ZA ZVIJEZDOM

U povratku s paše
dječak konja jaše.

Sa Mliječnoga Puta
pade zvijezda žuta.

Tad se dječak trže,
pa mu šapnu: Brže!

Brže, konju vrani,
vrani, nesedlani!
Tamo, gdje kraj puta
pade zvijezda žuta,
zvijezda mala, žuta,

žuta, netaknuta.

Brže, konju vrani,
vrani, nesedlani!
Da je gdje u travi
ne ukradu mravi,
da je žutu, bosu,
ne vode kroz rosu.

Da je ne opiju
rosom bijele rade,
da joj neki svitac
biser ne ukrade!...

Dječaku se čini:
negdje neko svira...
Da: to pjesnik cvrčak
u tamburu dira.

I dok tako jezde,
čude im se zvijezde.

PLAVI DOŠLJAK

Šapuću zvijezde. Već je devet.
Noć je nekako odviše plava.
Uzalud tata čeka uz krevet –
njegov dječak neće da spava.

– Izvinite, gospodin-tata,
al' ja sam na Vas veoma ljut.
Izvolite kod mlađeg brata,
tepali ste mu i prošli put.

Toga trena je u sobičak,
najtišim korakom na svijetu,
tiho, k'o kad raste različak –
ušao san u plavom kačketu!

Ode s njim dječak. Kud? Ko će znati!
Doći će sutra u sedam sati;

RAZGOVOR CVIJEĆA

U ponoć, punu zvjezdanog žara,
u polju cvijeće razgovara.

Čuju se tihe, mirisne riječi,
razgovor cvjetni što dušu liječi.

Pa dok i nebo i zemlja spava –
šta li to šapće krunica plava,
i tučak žuti, i cvjetni ruj?

Dođi u ponoć – pa ih čuj!

JEDNOM JEDAN VAL *(Ljubavna, sa tragičnim završetkom)*

Jednom jedan val
pošao na bal.

A na balu – balerina,
leprša joj pelerina:
sva od pjene izatkana,
sitnom čipkom načipkana.

Ah!

Njega nešto k'o da lupi,
ali ipak hrabrost skupi:
reći će joj, neće kriti,
pa nek bude šta će biti!

Ali tada, ali tad...
Oh, šta li je ono sad?

Priskoči joj morski rak,
zgodan momak – divan čak,
obujmi je oko pasa
i reče joj u po glasa:

IZVINITE, JA BIH HTIO,
OPROSTITE, DA L' BIH SMIO.
(Ali ne ču šta još reče –
okrenu se i uteče)

Sav očajan, val
naskoči na žal
i od njega, ah,
osta samo prah.

MOLBA MALOJ ŠKOLJCI

ŠKOLJKO MALA S MORSKOG DNA,
DAJ MI BISER SVOGA SNA!

Ti stanuješ u dubini,
u dubini, u tišini:
nit šta vidiš, nit šta čuješ,
samo tajne snove snuješ.

Tebi rak, taj morski knez,
zlatotkani veze vez;
što on veze, što on šara,
u biser se odmah stvara.

Od svakog te brani mraka
ruka dobrog čarobnjaka:
što on baje, što on čara,
biserom se odmah stvara.

Al' ti samo snivaš, snivaš,
od mene se skrivaš, skrivaš...

ŠKOLJIKO MALA S MORSKOG DNA,
DAJ MI BISER SVOGA SNA!

PLAVI VJETAR

Plavo nebo,
plavo more.
Na obali ja, k'o mrav.
Dolje školjka,
gore zvijezda
i nekakav vjetar plav.

Eh, da mi je
ona školjka,
sva od srebra i tišine...
Vjetre plavi,
kovrdžavi,
izvadi je iz dubine!

I da mi je
ona zvijezda,
sva od sna i mjesečine...
Vjetre plavi,
kovrdžavi,
skini mi je sa visine!

Al' ne čuje
i ne čuje
i ne čuje vjetar plav...
Kao nebo
on je velik,
a ja – sitan kao mrav...

BIĆE MEDA

Kad mu dođe pčela,
cvijet uho napne,
jer zna – ona ima
nešto da mu šapne.

Kad mu ona šapne,
on joj meda kapne,
popravi joj lokne
i u nos je cmokne.

A šta mu je rekla,
kažite mi, molim?
Ah, pa rekla mu je:
Ja te, ovaj... volim!

Vidi što ga samo
zaljubljeno gleda...
Ma sve mi se čini
da će biti meda!

LJUBAV

Od cvijeta do pčele,
od pčele do cvijeta
medena je jedna
žica razapeta.

Po njoj pčela cvijetu
javlja svako veče:
– Navrati večeras,
pita mi se peče!

Odmah sutra pčelu
zove cvjetni tučak:
– Imam divnog meda,

dodi mi na ručak!

I tako se vole,
i tako se paze
sve dok zima snijegom
ne zamete staze.

Pa i tad ih spaja
kroz okove leda
ona divna, topla
nit od čistog meda.

DJEČAK GRLI SVIJET

Ne krijte se, ptice plašne!
Što se bojiš, vjetre viti?
Ne krijte se,
ne bojte se –
ja vas želim zagrliti!

Što treperiš, zvijezdo rujna?
Oblakom se ne daj skriti!
Pogledaj me,
pomiluj me –
ja te želim zagrliti!

Što ti šutiš, šumo šumna?
Ti bar tužna ne smiješ biti.
Zašumori,
zavijori –
ja te želim zagrliti!

Ne mršti se na me, svijete!
I nemoj se više kriti...
U oči me
pravo gledaj –
ja te želim zagrliti!

DJECA RASTU

Visoko je oblak bijeli,
visoko su laste,
a dijete je malo, malo,
al' će da poraste.

Brzo-brzo da poraste –
odavde do laste!

Na oblaku obruč duge,
ogrlica sjajna –
tu se nešto čudno krije,
neka divna tajna.

Tajna nalik prvom cvijetu,
najljepša na svijetu!

Uhvatiće djeca lastu –
samo dok porastu,
dohvatiće dugu sjajnu,
ukrasti joj tajnu!

DJECA KRIJU SUNCE

Jesenji mi vjetar
u prolazu reče:
– Ugasiću sunce,
da više ne peče!

Javi se i oblak,
pun jesenje kiše:
– Ugasiću sunce,
da ne grije više!

Al' nek pljušte kiše,

nek vjetrovi pušu –
već su djeca sunce
sakrila u dušu.

I kad je oluja,
i kad snijeg vije –
ono dječju dušu
miluje i grije.

DA MI JE BITI

Da mi je,
da mi je biti...

Da mi je biti sunce,
o, šta sve ne bih dao!
Da mi je biti sunce –
ja bih i noću sjao.

Da mi je biti vjetar,
pa da sve tajne znam,
da mi je biti pčela –
da nikad nisam sam.

Da mi je biti jutro,
da mi je biti večer,
da mi je biti potok –
pa da uvijek tečem.

Da mi je biti šuma,
da mi je biti jelen,
da mi je biti trava –
al' da sam uvijek zelen.

Da mi je,
da mi je biti...

SREĆA

Sreća je, možda, plava.
Sreća je, možda, zelena.
Sreća je uvijek velika,
i kada je malena.

Sreća je – imati oči,
jer oči svašta vide:
šumu, nebo i oblak
i put kojim se ide.

Sreća je – imati uši,
jer uši svašta čuju:
šapat, šumor i žubor,
tišinu i oluju.

Sreća je – imati ruke,
jer rukama se grli,
jer rukama se voli
i u svijet dalek hrli.

Sreća je – imati noge,
jer nogama se šeta:
i tako, sve u šetnji,
stići ćeš na kraj svijeta..

Sreća je, možda, plava.
Sreća je, možda, zelena –
ali je uvijek velika,
i kada je malena.

SVAKA ČAST

PETAR PETRU PLETE PETLJU

Pleti,
Petre,
Petru
petlju!

A to znači:
– lijepo sjedi,
– u tri dana
jednom jedi,
– pazi da se
ne zapetljaš
dok tu petlju
ne ispetljaš!

Petar
Petru
pleo
petlju.

A to znači:
– da je sjeo,
– da tri dana
nije jeo,
– da se Petar
strašno smeo
dok je Petru
petlju pleo.

Dok je petlju
ispetljao –
sav se u nju
zapetljao!

SAT KOJI JE STAO

Pao je tako – iz inata,

i zaustavio se tek kod vrata.
– E, baš divota što sam stao!
Baš mi je milo što sam pao!

– DEDER, RADI! – naredio je moj tata.
– NEĆU – drsko je rekao sat.

NEĆU VIŠE NIŠTA DA BROJIM,
JA SE VIŠE NIKOG NE BOJIM.
DA SAM ZNAO ŠTO SADA ZNAM,
KUNEM TI SE – STAO BIH SAM!

– RADI, KAD TI SE KAŽE! – prijetio je tata.
– RADI TI! – odbrusio je sat.

JA SE VIŠE NIKOG NE BOJIM,
BAŠ MI JE LIJEPO KAD TAKO STOJIM!
ZAŠTO I VRIJEME NE BI STALO,
MOŽE I ONO DA ČEKA MALO!

– HAJDE, BUDI DOBAR... – ubjeđivao je tata.
– NEĆU DA BUDEM DOBAR! – inatio se sat.

ŠTA ĆE MENI DANI I SATI,
KAD VRIJEME NE MOŽE DA SE VRATI?
IZ DANA U DAN RADIŠ SVE TIŠE,
I NA KRAJU – NEMA TE VIŠE...

– ALI, KAD TE MOLIM... – molio je tata sa suzama u očima.
– PA VEĆ SAM REKAO DA NEĆU! – opet je rekao sat.

DOSTA JE BILO! TO JE SRAMOTA:
SAMO SE VRTIŠ CIJELOG ŽIVOTA!
BIO SAM DOBAR, AL' SAD SAM STAO,
HOĆU DA BUDEM MALO I ZAO!

– E, NEĆEŠ, VALA, KUTIJO GLUPA! –
skoči moj tata... pa ga slupa.

ZVIJEZDA

Noć, tišina, mrak i ja,
i kroz prozor zvijezda sja.

Draga zvijezdo zlatooka,
noć je tiha i duboka –
istina je, već sam đak,
al' se bojim kad je mrak.

Nešto mrda u budžaku –
da l' da opet zovem baku?

Hajde dođi u moj san,
evo ja ti pružam dlan:
ja te nikom neću dati,
ti ćeš samo meni sjati...

Pala mi je – hop! u krilo.
Dalje ne znam šta je bilo...

BLIZANCI

On je jutro, ja sam večer.
On je trava, ja sam rosa.
On je izvor ispod vrbe,
a ja vrba dugokosa.

Donijela nas ista roda
poslije neke majske kiše,
i mi nismo samo braća –
mi smo nešto mnogo više!

Mi mislimo – iste misli,
mi dišemo – isti zrak,
mi sanjamo – iste snove,
nas plaši – isti mrak!

Nas miluje – ista ruka,
nama tepa – isti glas...
Još da nam je isto ime –
niko ne bi pozn'o nas!

On je jutro, ja sam večer.
On je trava, ja sam rosa.
On je izvor ispod vrbe,
a ja – vrba dugokosa...

DOBAR SIN

– Povedi me, mama,
sa sobom u grad!
– Ne, brže ću sama,
ti – sjedi u hlad!

– Povedi me, tata,
na službeni put!
– Skini mi se s vrata,
vidiš da sam ljut!

Kad god nešto hoću,
izvlače se vješto,
spominju finoću
i sve tako nešto.

Teško onom koga mi
hvale da je fin –
nije lako, bogami,
biti dobar sin!

DA SAM JA TATA

Eh, da sam ja tata

(al' da nisam star!) –
moj bi dječak sa mnom
živio k'o car!

Da bi mome sinu
bilo uvijek fino,
svako bih ga veče
vodio u kino.

Pa bih mu još dao
(jer to djeca vole!)
malo više igre,
malo manje škole.

I još za pametnog
dječaka tatina:
što više sokova,
što manje batina.

Što se tiče lopte,
što se tiče šetnje –
tu kod mene nikad
ne bi bilo smetnje.

Ja bih uvijek bio
samo dobre volje...
Sve bi bilo ljepše,
vedrije i bolje.

DOKLE ĆEMO TAKO

Tata, mama, što ste uvijek ljuti –
samo: sjedi, bježi, pazi, ćuti,
drži, ne daj, i sve takve priče,
uvijek mora da se na nas viče.

Tata, mama, pa to nije fino:
kad ste ljuti – hajdemo u kino!

Kad ste tužni ili loše volje,
blizu su nam i šuma i polje.

Tata, mama, dokle ćemo tako?
Tući djecu – pa to može svako.
Kad me onaj koga volim bije,
jedna ćuška zaboli za dvije.

Daj mi ruku, ti veliki svijete,
nekada si i ti bio dijete!

SVAKA ČAST

Lako ti je biti tata:
on je za sve tata-mata!
On u kući pravdu kroji,
pa se tate svako boji.

Tati svaka čest i čast,
on je glavna kućna vlast.

Još je lakše biti mama –
blago mami među nama:
nju svi paze, nju svi vole,
svi za savjet baš nju mole.

Svakoj mami svaka čast,
i ona je važna vlast.

Najlakše je – seka biti:
nju ti svaki zakon štiti...
Ja bih rado bio seka,
ali za to nema lijeka.

I seka je neka vlast,
zato i njoj svaka čast.

Ali, otkad sunce sja,

najteže je biti – ja!
Svi su sretni što sam živ –
ja sam uvijek za sve kriv!
JA BAŠ NISAM NEKA VLAST,
AL' I MENI – SVAKA ČAST!

SVUDA LIŠĆE,
SVUDA ZLATO

ŽUTA PJESMA

Poslije kiše proljetnice
gle – izvi se šaren most!
Ko nam ide preko njega?
Ide sunce, žuti gost!

Hej, sunce se vratilo,
cijeli kraj pozlatilo!

Samo žute riječi čujem:
zvijezda, svitac, suncokret...

... I bi ljeto – bi i prođe,
k'o što prođe ptičji let.

Bi, i prođe... i šta čujem:
Jesen stiže, dunjo moja...
Bilo žuto, nije više,
sad dolazi siva boja...

Ko li mu to, na rastanku,
pjeva žutu tugovanku?

JESENJI VJETAR

Stig'o u naš grad
jedan vjetar mlad,
sav šašav, zanesen,
poslala ga jesen.

Pa lunja kroz ulice
i prodaje frulice:
za pare ne haje,
badava ih daje!

S kim pazari,
nek se zna:
još mu priđe
cekin dâ!

Silne pare ima,
ne zna šta će s njima!

Na pijacu dođe,
pa kupuje grožđe:
kupi tovar cijeli,
pa ga poslije dijeli!

U kafanu svrati –
svima piće plati!

Dade brdo para
kod poslastičara!

– Kaži, vjetre brkati:
otkuda ti dukati?

– Rodili na grani,
brali ih dživdžani.

– Da, ali izvini:
otkud ti cekini?

– Jedan kos mi dao,
lično ih je brao.

Ali...

...al' se pare istopiše,
jer ih kiše poškropiše,
osta vjetar go i bos,
ne pomaže više kos.

Pade kiša,
pade, vaj!
pokvasi mi
pjesmi kraj!

KRILATI MRAV

Jednog dana
u ranu jesen,
u suton siv
i malko plav,
s travke pokraj
jelenje staze
tiho sleti
krilati mrav.

On je vazdan
gledao nebo,
lanad, sunce
i vidik škrt
i ronio
bezglasne suze
sluteći skoru,
nečujnu smrt...

A nije umro!
Zaspao je.
U snu mu bujno
mirišu trave.

A on – krilat,
čuči i nešto
gricka – i broji
sinove-mrave...

SVUDA LIŠĆE, SVUDA ZLATO

Lišće, lišće, svuda lišće.
Samo pada, samo slijeće.
Al' šta vrijedi, al' šta vrijedi,
kad ga, eto, niko neće!

Zlato, zlato, svuda zlato.
Po zlatu se jesen šeće!
Al' šta vrijedi, al' šta vrijedi,
kad ni njega niko neće!

Svuda lišće, svuda zlato.
Carsko blago nebrojeno!
Al' šta vrijedi, al' šta vrijedi,
kad je zlato pogaženo...

Pokraj puta, pokraj staze...
svi jesenas zlato gaze.

LJUBAVNA

Kišni vjetar tjera
s grana žuto jato –
to žeženo lišće
opada u blato.

Breza, k'o siroče,
uz jablan se stišće
i sa strahom gleda
u opalo lišće:

– Šta će biti s nama? –
šapuće i strijepi.
– Hoćemo li ikad
više biti lijepi?

On joj oko vrata
svija ruke lisne –
ako treba, s njome
dovijeka da kisne.

Ćuti; čemu riječi
sve dok je njih dvoga?
Topla mu je duša
k'o zečija loga.

Dok se tako grle
na ledenoj kiši –
čini im se da su
najljepši, najviši!

ZEČIJA TUGA

Na ledenoj kiši
grabići se stisli...
Zec u grmu čučī,
uzdiše i misli:

"Danas – lovci, vuci,
sutra – snijeg i kiša...
Ih, rođena majko,
što nisam od pliša!

Igraš se i spavaš,
sve do mile volje,
ne bojiš se nikog –
i šta će ti bolje!"

Zec od pliša, opet,
potajno se nada:
pobjeći će, misli,
u šumu iz grada.

"Ma kakav soliter –
kučine i trice! Idem
ti ja, brate, gdje
cvrkuću ptice."

– Puj pike, ne važi!
ruga im se kiša.
– Dugouhi moji,
to je sila viša.

ŠUMA

Tebi proljeće jeleče veze:
šumo, ljepša si od princeze!

Ljeto ti otka čilim zeleni:
po njemu gordo hode jeleni!

Jesen ti prsten sunčani nosi:
ljepoto šumo, sunce te prosi!

Evo i zime, bijeloga tkanja:
šuma se vraća sa vjenčanja!

BIJELE PTICE

Ovdje je nekad jesen bila,
zlatooka planinska vila.

Al' sad na grane i na žice
slijeću bijele umorne ptice,

i svud se širi samo bjelina,
čuje se kako kaplje tišina.

Veče se tiho spušta niz brijeg,
ostaje za njom netaknut snijeg...
Tiho, tiho, večeri siva:
bijelo jato povratak sniva!

Kad takne ponoć u tajne žice,
poletjeće umorne ptice:
ako ne nađu rođena gnijezda –
svaka će od njih postati zvijezda.

PO PROZORU ČIPKE

Po prozoru čipke,
zimske šare cvjetne.
Svu noć su ih vezle
neke ruke spretne.

Dok je mraz u mraku
snješka za nos štipkao –
usput ih je šarao,
usput ih je čipkao.

Dok je vjetar lunjao
i po mraku pipkao –
ni mraz nije kunjao:
stalno ih je čipkao.

Sve dok se na rijeci
led tanani stvarao –
mraz je samo čipkao,
mraz je samo šarao.

Al' ih sunce zbrisa,
kao neka slova...
i ne osta ništa,

samo pjesma ova.

O PISCU

IVICA VANJA RORIĆ (rođen 1951. u Foči kod Doboja) završio je Učiteljsku školu u Derventi i Filološki fakultet u Beogradu. Piše pjesme i priče. Prevodi s makedonskog i slovenačkog. Objavio je knjige: *Đački kalendar* (1968), *Enci menci na kamena* (sa Š. Ešićem, 1970), *Eno ide bubamara* (1973), *Priča do priče, pjesma do pjesme* (1974), *Svemirko traži sreću* (1980), *Dječak grli svijet* (1980), *Doživljaji miša Šiša* (1980, 1985. i 1990. – šest izdanja), *Duga u travi* (1982. i 1996) i *Drugari* (s T. Bjelkićem, Š. Ešićem, M. Odalovićem i D. Radulovićem), 1982, *Čik dopuni, čik pogodi* (sa Š. Ešićem), 1984. *Pričaonica* (sa Š. Ešićem), 1985, *Dodir zavičaja* (sa A. Musićem i S. Ešićem, na švedskom i njemačkom), 1986. i *Jelin osmijeh* (1987), te više izbora iz proze i poezije. Knjige su mu prevedene na makedonski (*Vratete mi go detstvoto – Vratite mi djetinjstvo*) i slovenački (*Poredni medvedek – Nevaljali medo*), a pojedine priče, pjesme i radio-igre za djecu na turski, albanski, poljski, mađarski, italijanski, njemački, češki i slovački. Autor je i antologije bosanskohercegovačke priče za djecu *Nezavršena priča* (1988, 1990. i 1997).

Do 1992. godine živio je u Sarajevu, gdje je bio urednik dječijeg lista "Vesela sveska" i osnivač (zajedno sa Š. Ešićem) Izdavačke kuće "Drugari".

Sad živi u Njemačkoj.